

T. Teplická, 23 rokov, Teplička nad Váhom

Rozlúčka smútku

Tajomstvo hôr. Radosť pre radosť. Len sedieť a dýchať. Dýchať čistý vzduch, čistý ako radosť z každého pohybu nehýbajúceho sa človeka.

Och, koľkokrát som to už prešla. Koľkokrát som sedela uprostred tohto kráľovstva. Prečo by to malo byť dnes iné? Malo by to byť iné? Je to iné. Predsa len je to úplne iné. Doteraz som tu nikdy nebola sama. Bola som kráľovnou tohto lesa, tohto úseku. Dnes, ako sa tak hmla dvíha a sneh mi padá do očí, už kráľovnou lesa nie som. Som iba... Ťažko povedať, čo som. Teda skôr kto som?

Lahké padajúce vločky snehu sa vzduchom nesú a sadajú na ihličky stromov, ktoré tu ešte ostali a zažili moju slávu. Sú staré, ba až prastaré. Starobylosť tohto sveta stromov ma vždy naplňala pokojom aj pred najťažším zápasom môjho života. Čo to bolo, to vám nemám, nesmiem, nemôžem povedať? Ale čo by som nemohla, môžem, ale nechcem! Ťažko sa o takých veciach rozpráva. Prešla som polovicu sveta a predsa sa bojím priznať... Och, bojím, to je smiešne, ja sa predsa nebojím, ja strach nepoznám! Alebo poznám? Asi poznám... Ale čo, POZNÁM! Je to až IRONICKÉ, počuť toto vyznanie z mojich úst. Človek, ktorý sa ničoho nebojí, ani smrti, vrhá sa zo skál, sa bojí. Ale čoho? Veď strach o seba nemám! Určite vás zaujíma a pýtate sa: „Tak doprdele o koho máš ten strach? Už to vyklop...“ Ja to viem, vy to neviete. Je to problém?

Ach, tá hmla stúpa stále vyššie a vyššie a dostáva sa do úrovne očí, takže nič nevidím. Asi spadnem. A čo je horšie ten pád odpúta moju pozornosť, takže vám poviem a vyradím aj to, čo nechcem. Čo teraz? Pre vás je to len a len dobré, ale pre mňa... Ale pred tým ešte ako spadnem bez strachu vám chcem oznámiť... „Auuuu, och, akási som mantavá.“ Už dávno som nespadla z bicykla. Ironické... s určitosťou viem povedať, že ak by som sa viac sústredila, nehodila by som papuľu. Hmmm, že by som si zlomila nohu? Netypické... Skúsím sa postaviť... asi bude iba narazená, azda. Bláznivá chvíľa, asi skôr kliše. Takto som spadla aj prvýkrát, pred ním. Och, ako som ja len nenávidela padať, pred ním. Jeho pohrdavý úsmev, vraj iba žena, čo sa od nej dá čakať. Odporný chválenkár. A tie jeho tri mená? Ani anglický princ ich toľko nemá, nie to ešte obyčajný maznáčik z bohatej rodiny. Ale zas tých niekoľko rokov s ním ma naučilo sa nebáť a vybudovať si rešpekt... Nič viac mi nebolo potrebné k mojej budúcnosti. No tak vidíte ja som vám vravela, že pád odpúta moju pozornosť od zdržanlivosti a prispeje k ženskej táravosti. Chvalabohu, došlo mi to. Idem ďalej kráčať týmto starobylym lesom, tzv. mojím kráľovstvom.

No čo pozeráte? Nie nepoviem vám to vy lesné víly alebo skôr lesní škriatkovia. Predsa nemôžete všetko vedieť. Už som aj tak prezradila príliš veľa. Och, nie! Mám pretrhnutú reťaz. To už len tak neopravím... To je zlé. Ale pozitívum dnešného dňa – je bielo. A keď je biely sneh všade okolo, noc nie je až taká tmavá. Aj keby bol oproti mne medveď, so snehom to nebude vôbec hrozné (viete, že kecám, medveďa nezvládnem, som žena a zbraň nemám...). Akosi ma bolí tá noha, dúfam, že moje druhé koleno je v poriadku. Príliš som sa rútila dolu, dúfam, že to nebude chcieť ďalšiu výmenu. Už jedno umelé mám... Asi budem musieť zájsť za lekárom. Keby tu bol tak Adam... Ale aspoň mi nedá hubovú polievku o tom, ako som sa mala šetriť. Nenávidím svoj... No počkať, to sa nehovorí... Je síce ťažký, ale nie je taký ťažký, aby som sa rúhala. V Sýrii ľudia mučia pre vieru v Boha, čo tam po jednej boľavej nohe. Prejde to. A keď nie? Tak bude bolieť. Bolesť je aj tak iba v mozgu. Nesmejte sa! Naozaj! Keď vás niečo bolí, skúste si v mysli opakovať slovo nebolí, až kým mu nezačnete veriť. Okrem toho na mnohé bolesti sa dá zvyknúť a zrazu nebolia. Martin mi to vždy vedel najlepšie dokázať: „Nič to, ty máš iba koleno. Pozri na mňa.“ Vždy som sa smiala, keď ukázal na svoje nohy. Ach, tie nohy. To bol život, keď žil. No nič to, však on to vedel, ja som to vedela, všetci sme to vedeli, že tá chvíľa príde. Aj mňa to raz čaká, aj ja sa dočkám svojej chvíle. Už len dúfať, že nebude taká zlá ako bola jeho.

Pamätám si na deň, keď sme sa spoznali. Prvýkrát som bola jazdiť na motokárach. Mala som dvanásť? Totiž, porazila som ho v súťaži, na ktorú som ani nechcela ísť. On už bol vtedy trojnásobný majster a ja mladá „žubrienka“ ako mi vtedy povedal. Nevedel to zničiť. Porazila ho baba, ešte aj taká, čo tam sedela prvýkrát. To bola hanba! Nedokázal sa s tým zmieriť. Ach, to bol život. Mala som iba dvanásť. Krása tohto života bola v tom, že ja som nikomu nepatrila, ale on áno. Bola som spokojná, šťastná a dečko. On bol slávny pätnásťročný fagan a ja? Čo som bola vlastne ja? No veď obyčajná dvanásťročná babská nula. Teraz je to smiešne. PREČO? Tá nula žije a to prvočíslo je mŕtve. Ten poskok je spokojný a ten nadriadený konečne pokojný. To sú krásne prirovnania. Inak, keď už sme pri smrti, niečo za mnou ide. Dúfam, že je to pes, iba pes. Asi by som sa mohla z toho kopca spustiť. Už iba kúsok vyleziem. Akosi sa ten kúsok zväčšuje, Asi by som si mala švihnúť. Ten „pes“ ma už celkom aj doháňa... počkať, to je pes. Veď to je predsa Aran, z horskej služby. Och, ty psisko jedno nepodarené, takmer som sa od strachu... „Vidíš, čo robíš? Ešteže si to ty!“ Ale keď je tu, už to nebude ďaleko od chaty. „Poďme domov, Aran!“ Aby ste si vedeli predstaviť ísť za týmto bernardínom, to je vám radosť! Už vidím svetlo. Ale to nie je naša chata. No, čo! Hlavne že sa zohrejem a najem. „Spustím sa, Aran, tak pobež! Alebo radšej polet? Zasmiejem sa, ak vletím priamo do chaty. Som to ja ale diagnóza, už to moje bicyklovanie nie to, čo

bývalo. Mala by som dávať na seba pozor. Ak sa zabijem, už môjmu mŕtvemu kamošovi nebudem môcť vyčítať, že ma tu nechal samú. Aj keď ma tu nenechal samú. Ved' ma tu predsa nechal s jeho bratmi. Ale keď oni nie sú on. Prvočíslo. Ten bol. Mala som sa mu vždy dôvod vysmievať a doberať si ho. Nenávidel to. Ale títo. Tí sú ako moji bratia. Starajú sa o mňa a boja sa ma pustiť samú kamkoľvek. Akoby im nič iné ako spomienka naňho neostalo. Nemôžem sa im chechtať. Sú lepšími bratmi ako moje dve sestry sestrami.

„ÁÁÁ, pozoooooor!“ Au, zase som spadla. Niekoho som vzala so sebou. Fuuu, je to iba Aran. Dúfam, že som mu neublížila. Inak toto bol ten pád, ktorý bol dôležitý. Zastavil ma v rozprávání. Už vám viac nesmiem povedať. Ešte by ste, nedajbož, zistili, kto som.

Zatiaľ, čo stále uvažujem nad svojím ťažkým osudom, som si ani nezistila, či v chate nie je niekto známy. Dúfam, že chlapi to už nezistili. Pozor, otvárajú sa dvere. Môj pád bol asi adekvátne hlučný. Je to príliš veľká postava na obyčajného chlapa. A tie fúzy, tie už poznám, no jasné, že zistili môj menší útek od ich starostlivých krídel. Aby ste vedeli, neznášam to. Tie ich starostlivé pohľady zmiešané s ľútostným hlasom, plným citel'ného pocitu viny zmiešaného s kajúcnosťou. Presne tak všetci znejú. Všetci okolo sa tvária, že tragédii môjho života mohli zabrániť. Stačilo iba, aby sa pár momentov v mojom živote neodohralo. Ale ako? To nikto nevie. Iba všetci by to chceli odvrátiť. Ako keď mi rodičia povedali, že s novým kolenným kĺbom to nebude také ako predtým, ale žiť sa dá. A potom s pocitom ospravedlnenia ma vozili na rehabilitácie a k lekárovi. No to sa zlepšilo. Toto už nezlepší nič. Ani tie hlúpe drísty o tom ako sa raz všetci stretne v nebi. Ja poznám kresťanskú náuku aj Bibliu... Naozaj si všetci myslíte, že nebo je o druhom stretnutí sa ľudí. Ved' ono má byť o bezhraničnom šťastí.

„Heeej, Klára, volal Peter a Pavol, že si sa im stratila. A ja im na to. Ona sa tu nemôže stratiť.“ Strýc Edo. Otcov brat. Prišiel až ku mne. V myšlienkach som ho ani nepočula.

„Jasné, že sa nestratím. Ja mám predsa kompas!“ pousmejem sa, nech to vyznie ako vtip.

„No pod' dnu. Musí ti byť zima. Máme bylinkový čaj. Hladná nie si?“

„Nie. Jedla som.“

Vojst' do tejto chaty je ako vojst' do kráľovstva vlkov. Tu nikdy nebola žiadna žena – upratovačka. Títo chlapi majú radi svoj neporiadok. Veci rozhádzané po podlahe. Je tu radosť chodiť. Tento organizovaný bordel má aj svoj význam. Je to bojkot proti ich vlastným ženám tam dole. Tu môžu byť slobodní. Dolu sú poslušnými hlavami rodín. Niežeby sa im to nepáčilo...

„Peter a Pavol vraveli, že ti umrel.“

„Umrel, a?“

„Nič, len tak.“

„Všetci majú problém o tom hovoriť mysliac si, že mi to vadí. Veď sme to všetci čakali. Bol chorý.“

„Bude mi chýbať. Bol návykovo otravný. Prespíš tu?“

„Hej, kde inde? Je dvanásť.“

„Dobre. V skrini sú deky a pri kozube voľno. Posteľ nemáme. Je nás viac ako je miest.“

„Mhm, vďaka.“

Odišiel. Asi čakal, že sa zosypem a budem plakať. Mne sa revať nechce. Mám už toho plné zuby. Všetci okolo mňa plačú. Veď sme to čakali... či som to čakala iba ja? A možno po rokoch s chlapmi som sa naučila nerevať, je mi to neprirodzené. Možno by som aj. Ale zhoršilo by to môj psychicko-fyzický stav. To nemôžem dopustiť. Noha voľajako bolí. Zakričím na Eda, snáď budú mať niečo na to...

„Hej, Edo, poranila som si nohu, elastický obvaz a octan nemáš?“

„Hen, v lekárničke.“

Fúuu, kde tu je len to hen, v lekárničke. Áaaa, tu je tá potvora. Takto kvalitne uschovaná radšej, aby sa nepoužila. Ak to neprejde, budem musieť vyhľadať lekára. No nič.

„Aran, ide sa spať! Dobrú noc!“

Ten vyzerá, že už zaspal. Tie psy u nich nikdy neviete, či spia, alebo iba oddychujú so zavretými očami. Azda to nejaký veterinárny neurológ skúmal a zistil. Musím... si to....

.....
Och, Pane môj, niečo tú hučí. Koľko je vlastne hodín? Musím tu, v tom neporiadku, nájsť nejaké hodinky.

„Aha, princezná na hrášku vstala.“

„Čisto hypoteticky princezná na dlážke... Edo, počuj, koľko je hodín?“

„Štvrť na päť. Klára, počuj, fakt toho Martina zvládaš?“

„Zvládam, ale ak všetci neprestanete, zmiznem, aby ste mi dali pokoj. Prečo ste vlastne tak skoro hore?..“

„Dobre, veď sa len pýtam. Ideme na výstup. Kam si vlastne včera išla? Chalani vraveli, že si odchádzala skoro.“

„Išla som pozrieť naše obľúbené miesto. Pre môj lepší pocit.“

„Takže smútočná rozlúčka?“

„Každý smúti po svojom. Ja takto. A možno to bola rozlúčka.“

„Daj si raňajky a vráť sa. Vidíme sa dole, niekedy. Čau.“

„Maj sa.“

„A. Určite sa vráť!“

„Ved' hej...“

Skvelé nechali ma tu samú. Ak teraz zmiznem, naozaj ma nikto nenájde. Mám zmiznúť. Všetko sa uľahčí. Skôr ale otázkou ostáva, či chcem vôbec zmiznúť. No nič. Od hraníc to už nie je ďaleko a otravovať ma chorobou a smrťou môjho najlepšieho kamaráta nik nebude, tak to má byť. Smútiť sám. Aspoň ja to tak chcem. A posledné prianie som mu predsa splnila. Už si môžem svoj život žiť tak, akoby nikdy nebol. A konečne si dopriať aj iné miesta ako nemocnice, sanatória a podobne. Som veľmi zlá. Ale starala som sa, kým som mohla a vedela. Nič viac som urobiť nevedela. A viem, že nikto sa nehnevá na mňa, ale ja sa na seba hnevám. Mohla som byť lepším človekom. Viac bojovným. Možno by som mu vybojovala život. Vybojovala som mu veľa, ale strážiť si zdravie som ho donútiť nevedela. Musím odtiaľto odísť. Nedokážem s nimi žiť a každý deň sa na nich dívať. Tá predstava pretvarovania sa ma zabije. Pomaly, ale isto. Už nič viac nechcem, Martin, iba pokoj. Pokojne niekde žiť a pokojne niekde dožiť. A ak to znamená samotu? Nemám na výber. Edo ma v tom utvrdil. Každý ma bude ľutovať, bezdôvodne. To neznesiem. To nechcem. Hranice už nie sú ďaleko. Musím si ešte raz natrieť nohu octanom. Mám ju príliš opuchnutú. Ach, to je bolesť. „Aran, ostaň! Ja idem naspäť!“

.....

Po troch dňoch od zmiznutia bolo vyhlásené pátranie po osobe Klára Ritterová rodená Rakovská. Nikto jej telo nenašiel. Nikto nevedel, čo sa s ňou stalo. Aj napriek tomu ju vyhlásili za mŕtvu. Pohreb bol obrovský. Po ňom si na ňu už takmer nikto nespomenul. Len Adam stále tvrdí, že ešte niekde žije. Aj ten nakoniec zomrie. A už bude mať napokon aj ona večný pokoj, po ktorom túžila.